

Harangszó, zene itt a gózduda
és mindnyájukon ünnepi ruha
a rongy zsákkötény, rojt, olajos kóc,
— itt zeng, dobol a munka ritmusa!

Fölsír, sistereg az acélszalag,
ha vad hengerek torkán beszalad,
s a messzi, sötét hegyóriások
felnyöszörögnek ott kint ezalatt.

A multról itt senki nem álmodik,
Fénylő arcokból platina-szemek
égnék versényt a kohók tüzével,
s a vastraverz-váz félve megremeg.

Halálra itt senkinek sincs gondja:
a több-termelés üteme ringat
egy új világ bölcsőjében mindent,
s mi így neveljük már a fiainkat!

JUHÁSZ JÓZSEF

A SZERELEMRŐL

Mint darázs keringsz egyre a szívemben,
zúgysz föl s alá, mint sűrű vér erebben,
mint fénynyaláb a szemed úgy vakít.
A mélybe bújsz és szárnyalsz az egekbe,
a percek hátán hintáztatsz át egyre
szebb táj felé, szerelmed alakít.

E táj is te vagy, szép és ismeretlen,
ruhád alatt a két domb, két kegyetlen
kagyló, amelyből jóllakik a szám.
Rád ismerek, az erek elvezetnek
a völgy felé, hol minden szerelemnek
hazája van. Hát légy te is hazám!

Sebezhetetlen voltam, megsebezted,
átöleltél, mint virágot meleg szél,
így százszorosan szebb most a világ.
A te szemedén át nézem a boldog
világunk arcát, szemeddel mosolygok
és úgy magasodsz bennem, mint a fák

az ég felé. Te benned nővök én is
jövő korok felé és benned szépít
acélossá az áradó jelen.
Fuhán röppen a szó, vidám darázssal,
s te velem zümmögsz, veled zeng a házfal
az épülő új emeleteken

és veled zümmög érő búzatenger,
 a mezőkön így fonódsz a jelennel,
 a bányákban a gép veled kopog.
 Az épülő ház, a föld és az ország,
 a bányamélye együtt aranyozzák
 szívünk fölött a vörös csillagot!

TAKACS TIBOR

ŐSZI VERS

Kitekintek az ablakon: szitáló
 eső oltja már az ős szép tüzét.
 Fakul a bíbor pompa; hull a fákról
 a lomb, kóbor szél terítgeti szét.

Lásd, ilyen tájba menekült a költő,
 ki megútálva a vak elnyomást,
 elvágódott a világból, a földről,
 s csillagok között keresett hazát.

De volt olyan is, aki tudta: itt kell
 megvetnie a lábát s küzdeni,
 együtt a nagy proletártömegekkel,
 s hogy a szavak eszme fegyverei!

S a táj is sokkalta inkább övé volt,
 ő látta meg igazán, mi a szép,
 az ős, a tél, a nyár; a sok színes folt
 hogy gazdagítja az ember szívét.

Szép az őszi táj, látod, szép nekünk is,
 de ez hát minden? Mondd, csak ez a szép?
 Más nekünk már a fülünk is, szemünk is,
 mert értünk van minden, az emberért!

Felfoghatatlan gazdagság a tájunk,
 a mi tájunk, mi látjuk igazán,
 és nem csak a rét a szép, amelyen járunk,
 de vele szép a kémény s a kazán!

És szép az ős is; vágyón nyul a körte,
 ő nyul feléd — vedd le hát, néked ért!
 Velünk, a néppel költözött a földre
 a jó s a szép, minden az emberért!

SZOKOLAY KAROLY